

THE PALIVERSE PROJECT

Το σύμπαν της σοφίας του Βούδα

Ο Τριμερής Κανόνας (Tīpiṭaka)

Ο Κανόνας των Ομιλιών (Sutta Piṭaka)

3. Η συλλογή των συνδεδεμένων ομιλιών (3. Saṃyutta Nikāya)

1. Το βιβλίο με τους στίχους (1. Saḡāthāvaggo)

9. Συνδεδεμένες ομιλίες για τα δάση (9. Vanasaṃyuttaṃ)

[SN 9.1-14, PTS 1.197-1.205]

PaliVerse

3. Η συλλογή των συνδεδεμένων ομιλιών

1. Το βιβλίο με τους στίχους

9. Συνδεδεμένες ομιλίες για τα δάση

1. Η ομιλία για την απομόνωση

221. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε κάποιος μοναχός διέμενε στους Κοσάλα, σε κάποιο δασώδες άλσος. Εκείνη την περίοδο εκείνος ο μοναχός, αφού είχε πάει για ημερήσια διαμονή, σκεφτόταν κακούς φαύλους λογισμούς βασισμένους στο σπίτι. Τότε η θεότητα που κατοικούσε σε εκείνο το δασώδες άλσος, με συμπόνια για εκείνον τον μοναχό, επιθυμώντας το καλό του, θέλοντας να τον συγκλονίσει, πήγε εκεί όπου ήταν εκείνος ο μοναχός· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε σε εκείνον τον μοναχό με στίχους:

«Επιθυμώντας την απομόνωση μπήκες στο δάσος,
αλλά ο νους σου τρέχει προς τα έξω·
εσύ, άνθρωπε, απομάκρυνε την επιθυμία για τους ανθρώπους,
τότε θα είσαι ευτυχισμένος, χωρίς πάθος.

Εγκατάλειψε τη δυσαρέσκεια, γίνε μνήμων, σε υπενθυμίζουμε αυτό των
αγαθών·
διότι η σκόνη της αβύσσου είναι δύσκολο να διαβεί κανείς, μη σε παρασύρει η
σκόνη της ηδονής.

Όπως ένα πουλί καλυμμένο με σκόνη, τινάζοντας ρίχνει την προσκολλημένη
σκόνη·
έτσι ο μοναχός με επίμονη προσπάθεια, μνήμων, τινάζοντας ρίχνει την
προσκολλημένη σκόνη».

Τότε εκείνος ο μοναχός, συγκλονισμένος από εκείνη τη θεότητα, κατέληξε σε
συγκλονισμό.

2. Η ομιλία για την υποστήριξη

222. Κάποτε κάποιος μοναχός διέμενε στους Κοσάλα, σε κάποιο δασώδες άλσος. Εκείνη την περίοδο εκείνος ο μοναχός, αφού είχε πάει για ημερήσια διαμονή, κοιμόταν. Τότε η θεότητα που κατοικούσε σε εκείνο το δασώδες άλσος, με συμπόνια για εκείνον τον μοναχό, επιθυμώντας το καλό του, θέλοντας να τον συγκλονίσει, πήγε εκεί όπου ήταν εκείνος ο μοναχός· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε σε εκείνον τον μοναχό με στίχους:

«Σήκω, μοναχέ, γιατί κοιμάσαι; Ποιο όφελος έχει για σένα ο ύπνος;
Διότι ποιος ύπνος για τον πάσχοντα, για αυτόν που τρυπήθηκε από βέλος, που
υποφέρει;

Με όποια πίστη αναχώρησες, από την οικογενειακή ζωή στην άστεγη ζωή·

αυτήν ακριβώς την πίστη ανάπτυξε, μην υποκύψεις στον ύπνο».

«Παροδικές, ασταθείς είναι οι ηδονές, στις οποίες ο ανόητος είναι παθιασμένος·
μεταξύ των δέσμιων τον ελεύθερο, τον μη προσκολλημένο, γιατί να βασανίζει τον αναχωρητή;

Με την απομάκρυνση της θέλησης και του πάθους, με την υπέρβαση της άγνοιας·
αυτή η γνώση είναι η υπέρτατη αγνότητα, γιατί να βασανίζει τον αναχωρητή;

Αφού κόψει την άγνοια με την αληθινή γνώση, με την πλήρη εξάλειψη των νοητικών διαφθορών·
τον χωρίς λύπη, τον χωρίς άγχος, γιατί να βασανίζει τον αναχωρητή;

Αυτόν που καταβάλλει έντονη ενεργητικότητα, τον αποφασισμένο, πάντα με σταθερή προσπάθεια·
αυτόν που ποθεί το Νιμπάνα, γιατί να βασανίζει τον αναχωρητή;»

3. Η ομιλία για τον Κασσαπαγκόττα

223. Κάποτε ο σεβάσμιος Κασσαπαγκόττα διέμενε στους Κοσάλα, σε κάποιο δασώδες άλσος. Εκείνη την περίοδο ο σεβάσμιος Κασσαπαγκόττα, αφού είχε πάει για ημερήσια διαμονή, προέτρεπε κάποιον κυνηγό. Τότε η θεότητα που κατοικούσε σε εκείνο το δασώδες άλσος, θέλοντας να συγκλονίσει τον σεβάσμιο Κασσαπαγκόττα, πήγε εκεί όπου ήταν ο σεβάσμιος Κασσαπαγκόττα· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε στον σεβάσμιο Κασσαπαγκόττα με στίχους:

«Τον κυνηγό που περιπλανιέται σε ορεινά δύσβατα μέρη, χωρίς σοφία, χωρίς νου·
ο μοναχός που τον προτρέπει σε ακατάλληλη ώρα, μου φαίνεται σαν ανόητος.

Ακούει αλλά δεν συνειδητοποιεί, κοιτάζει αλλά δεν βλέπει·
ενώ η Διδασκαλία διδάσκεται, ο ανόητος δεν κατανοεί το νόημα.

Ακόμη κι αν δέκα λαμπάδες κρατήσεις, Κάσσαπα·
δεν θα δει τις μορφές, διότι δεν έχει μάτι».

Τότε ο σεβάσμιος Κασσαπαγκόττα, συγκλονισμένος από εκείνη τη θεότητα, κατέληξε σε συγκλονισμό.

4. Η ομιλία για τους πολλούς

224. Κάποτε αρκετοί μοναχοί διέμεναν στους Κοσάλα, σε κάποιο δασώδες άλσος. Τότε εκείνοι οι μοναχοί, αφού ολοκλήρωσαν την απόσυρση κατά την βροχερή εποχή, μετά το πέρας των τριών μηνών αναχώρησαν για περιπλάνηση. Τότε η θεότητα που κατοικούσε σε εκείνο το δασώδες άλσος, μη βλέποντας εκείνους τους μοναχούς, θρηνώντας, εκείνη τη στιγμή είπε αυτόν τον στίχο:

«Δυσαρέσκεια σαν να με κυριεύει σήμερα,
βλέποντας πολλά απομονωμένα καθίσματα·
αυτοί οι ευχάριστοι ομιλητές, οι πολυμαθείς,

πού πήγαν αυτοί οι μαθητές του Γκόταμα;»

Όταν αυτό ειπώθηκε, κάποια θεότητα απάντησε σε εκείνη τη θεότητα με στίχο:

«Στη Μαγκάντα πήγαν, στην Κοσάλα πήγαν, μερικοί δε στη χώρα των Βάτζι·
σαν ελάφια που περιπλανώνται χωρίς προσκόλληση, χωρίς σταθερή κατοικία
διαμένουν οι μοναχοί».

5. Η ομιλία για τον Άναντα

225. Κάποτε ο σεβάσμιος Άναντα διέμενε στους Κοσάλα, σε κάποιο δασώδες άλσος. Εκείνη την περίοδο ο σεβάσμιος Άναντα διέμενε υπερβολικά απασχολημένος με την καθοδήγηση των λαϊκών. Τότε η θεότητα που κατοικούσε σε εκείνο το δασώδες άλσος, με συμπόνια για τον σεβάσμιο Άναντα, επιθυμώντας το καλό του, θέλοντας να συγκλονίσει τον σεβάσμιο Άναντα, πήγε εκεί όπου ήταν ο σεβάσμιος Άναντα· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε στον σεβάσμιο Άναντα με στίχο:

«Αφού εισέλθεις στο πυκνό δάσος στη βάση των δένδρων, αφού τοποθετήσεις
το Νιμπάνα στην καρδιά σου·
διαλογίσου, Γκόταμα, μην αμελείς, τι θα κάνει για σένα η φλυαρία;»

Τότε ο σεβάσμιος Άναντα, συγκλονισμένος από εκείνη τη θεότητα, κατέληξε σε συγκλονισμό.

6. Η ομιλία για τον Ανουρούντα

226. Κάποτε ο σεβάσμιος Ανουρούντα διέμενε στους Κοσάλα, σε κάποιο δασώδες άλσος. Τότε κάποια θεότητα που ανήκε στους Τριάντα Τρεις, ονόματι Τζαλινί, πρώην σύζυγος του σεβάσμιου Ανουρούντα, πήγε εκεί όπου ήταν ο σεβάσμιος Ανουρούντα· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε στον σεβάσμιο Ανουρούντα με στίχο:

«Εκεί κατεύθυνε τον νου σου, όπου έζησες στο παρελθόν·
μεταξύ των θεών Ταβατίμσα, που έχουν επιτύχει κάθε ηδονή·
τιμημένος και περιτριγυρισμένος, θα λάμπεις με τις θεϊκές κόρες».

«Δυστυχείς είναι οι θεϊκές κόρες, εδραιωμένες στην ταυτότητα·
και αυτά τα όντα είναι δυστυχή, που ποθούν τις θεϊκές κόρες».

"Αυτοί δεν κατανοούν την ευτυχία, όσοι δεν βλέπουν το Νάνταμα·
την κατοικία των θεών-ανθρώπων, των ένδοξων Τριάντα Τριών".

«Εσύ, ανόητη, δεν συνειδητοποιείς, όπως είναι τα λόγια των Αξίων·
παροδικές είναι όλες οι δραστηριότητες, έχουσες τη φύση της έγερσης και
της παρακμής·
αφού εγείρονται, καταπαύουν, ο κατευνασμός τους είναι ευτυχία.

Δεν υπάρχει πλέον επανακατοίκηση, στην τάξη των θεών, Τζαλινί·
εξαλείφθηκε η περιπλάνηση στον κύκλο των γεννήσεων, δεν υπάρχει πλέον
επαναγέννηση».

7. Η ομιλία για τον Ναγκαντάττα

227. Κάποτε ο σεβάσμιος Ναγκαδάττα διέμενε στους Κοσάλα, σε κάποιο δασώδες

άλσος. Εκείνη την περίοδο ο σεβάσμιος Ναγκαδάττα εισερχόταν στο χωριό πολύ νωρίς και επέστρεφε πολύ αργά την ημέρα. Τότε η θεότητα που κατοικούσε σε εκείνο το δασώδες άλσος, με συμπόνια για τον σεβάσμιο Ναγκαδάττα, επιθυμώντας το καλό του, θέλοντας να συγκλονίσει τον σεβάσμιο Ναγκαδάττα, πήγε εκεί όπου ήταν ο σεβάσμιος Ναγκαδάττα· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε στον σεβάσμιο Ναγκαδάττα με στίχους:

«Μπες την κατάλληλη ώρα, Ναγκαδάττα, και αφού έρχεσαι την ημέρα περιπλανιέσαι υπερβολικά·
σε συντροφιά με οικοδεσπότες, μοιράζεσαι την ευτυχία και τη δυστυχία τους.

«Φοβάμαι για τον Ναγκαδάττα τον πολύ θρασύ, δεμένο με τις οικογένειες·
μακάρι να μην υποκύψει στην εξουσία του ισχυρού βασιλιά του θανάτου, του καταστροφέα».

Τότε ο σεβάσμιος Ναγκαδάττα, συγκλονισμένος από εκείνη τη θεότητα, κατέληξε σε συγκλονισμό.

8. Η ομιλία για την οικοδέσποινα

228. Κάποτε κάποιος μοναχός διέμενε στους Κοσάλα, σε κάποιο δασώδες άλσος. Εκείνη την περίοδο εκείνος ο μοναχός διέμενε υπερβολικά εμπλεκόμενος σε κάποια οικογένεια. Τότε η θεότητα που κατοικούσε σε εκείνο το δασώδες άλσος, με συμπόνια για εκείνον τον μοναχό, επιθυμώντας το καλό του, θέλοντας να τον συγκλονίσει, αφού δημιούργησε τη μορφή της οικοδέσποινας εκείνης της οικογένειας, πήγε εκεί όπου ήταν εκείνος ο μοναχός· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε σε εκείνον τον μοναχό με στίχο:

«Στις όχθες των ποταμών, στα σταυροδρόμια, στις αίθουσες συνάθροισης και στους δρόμους·
οι άνθρωποι συγκεντρώνονται και συζητούν για μένα και για σένα - ποιος είναι ο λόγος;»

«Πολλοί ήχοι είναι εμπόδια, πρέπει να υπομένονται από τον αυστηρό ασκητή·
δεν πρέπει κανείς να ντρέπεται γι' αυτό, διότι δεν μολύνεται κανείς από αυτό.

Όποιος όμως τρομάζει από τους ήχους, όπως το ελάφι στο δάσος από τον άνεμο·
τον αποκαλούν ελαφρόμυαλο, η θρησκευτική του πρακτική δεν επιτυγχάνεται».

9. Η ομιλία για τον γιο των Βατζί

229. Κάποτε κάποιος μοναχός, γιος των Βατζιτζί, διέμενε στη Βεσάλι, σε κάποιο δασώδες άλσος. Εκείνη την περίοδο στη Βεσάλι γινόταν πανηγύρι των Βατζιτζί που διαρκούσε όλη τη νύχτα. Τότε εκείνος ο μοναχός, ακούγοντας από τη Βεσάλι τον ήχο της αντήχησης των μουσικών οργάνων, των κρουστών και της μουσικής, θρηνώντας, εκείνη τη στιγμή είπε αυτόν τον στίχο:

«Μόνοι εμείς διαμένουμε στο δάσος,
σαν πεταμένο ξύλο στο δάσος·
σε μια τέτοια νύχτα,

ποιος άραγε είναι πιο άθλιος από εμάς;»

Τότε η θεότητα που κατοικούσε σε εκείνο το δασώδες άλσος, με συμπόνια για εκείνον τον μοναχό, επιθυμώντας το καλό του, θέλοντας να τον συγκλονίσει, πήγε εκεί όπου ήταν εκείνος ο μοναχός· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε σε εκείνον τον μοναχό με στίχο:

«Μόνος εσύ διαμένεις στο δάσος, σαν πεταμένο ξύλο στο δάσος·
πολλοί σε ζηλεύουν, όπως οι καταδικασμένοι στην κόλαση ζηλεύουν αυτούς
που πηγαίνουν στον παράδεισο.»

Τότε εκείνος ο μοναχός, συγκλονισμένος από εκείνη τη θεότητα, κατέληξε σε συγκλονισμό.

10. Η ομιλία για την απαγγελία

230. Κάποτε κάποιος μοναχός διέμενε στους Κοσάλα, σε κάποιο δασώδες άλσος. Εκείνη την περίοδο εκείνος ο μοναχός, ο οποίος προηγουμένως διέμενε υπερβολικά αφοσιωμένος στην απαγγελία, αργότερα ζούσε άνετα, σιωπηλός, διστακτικός. Τότε η θεότητα που κατοικούσε σε εκείνο το δασώδες άλσος, μη ακούγοντας τη Διδασκαλία από εκείνον τον μοναχό, πήγε εκεί όπου ήταν εκείνος ο μοναχός· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε σε εκείνον τον μοναχό με στίχο:

«Γιατί εσύ, μοναχέ, δεν απαγγέλλεις τα εδάφια της Διδασκαλίας, ζώντας μαζί
με μοναχούς;

Αφού ακούσει κανείς τη Διδασκαλία, αποκτά πεποίθηση· στην παρούσα ζωή
αποκτά έπαινο».

«Υπήρχε πριν επιθυμία για τα εδάφια της Διδασκαλίας, μέχρι που
συναντήσαμε το μη πάθος·

από τότε που συναντήσαμε το μη πάθος, ό,τι έχει ιδωθεί ή ακουστεί ή
αισθανθεί·

έχοντας γνωρίσει, οι αγαθοί λένε ότι είναι η εγκατάλειψη».

11. Η ομιλία για τους φαύλους λογισμούς

231. Κάποτε κάποιος μοναχός διέμενε στους Κοσάλα, σε κάποιο δασώδες άλσος. Εκείνη την περίοδο εκείνος ο μοναχός, αφού είχε πάει για ημερήσια διαμονή, σκεφτόταν κακούς φαύλους λογισμούς, δηλαδή - ηδονικό λογισμό, λογισμό του θυμού, λογισμό της βίας. Τότε η θεότητα που κατοικούσε σε εκείνο το δασώδες άλσος, με συμπόνια για εκείνον τον μοναχό, επιθυμώντας το καλό του, θέλοντας να τον συγκλονίσει, πήγε εκεί όπου ήταν εκείνος ο μοναχός· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε σε εκείνον τον μοναχό με στίχους:

«Λόγω μη-σοφής προσοχής, εσύ κατατρώγεις από λογισμούς·
έχοντας παραιτήσει το ασύνετο, σκέψου συνετά.

Αναφορικά με τον Διδάσκαλο, τη Διδασκαλία, την Κοινότητα και τις ηθικές
αρχές του εαυτού σου·

θα επιτύχεις χαρά, αγαλλίαση και ευτυχία χωρίς αμφιβολία·
τότε γεμάτος χαρά, θα θέσεις τέρμα στον πόνο».

Τότε εκείνος ο μοναχός, συγκλονισμένος από εκείνη τη θεότητα, κατέληξε σε συγκλονισμό.

12. Η ομιλία για το μεσημέρι

232. Κάποτε κάποιος μοναχός διέμενε στους Κοσάλα, σε κάποιο δασώδες άλσος. Τότε η θεότητα που κατοικούσε σε εκείνο το δασώδες άλσος πήγε εκεί όπου ήταν εκείνος ο μοναχός· αφού πλησίασε, είπε αυτόν τον στίχο κοντά σε εκείνον τον μοναχό:

«Όταν ο μεσημεριανός χρόνος σταθεροποιείται, όταν τα πουλιά κάθονται ήσυχα,
το μεγάλο δάσος αντηχεί, αυτός ο φόβος μου έρχεται στον νου.

«Όταν ο μεσημεριανός χρόνος σταθεροποιείται, όταν τα πουλιά κάθονται ήσυχα,
το μεγάλο δάσος αντηχεί, αυτή η ευχαρίστηση μου έρχεται στον νου».

13. Η ομιλία για τις πρόδηλες ικανότητες

233. Κάποτε αρκετοί μοναχοί διέμεναν στους Κοσάλα, σε κάποιο δασώδες άλσος, ανήσυχοι, αλαζονικοί, επιπόλαιοι, με σκληρά λόγια, με ασυγκράτητη ομιλία, επιλήσμονες, χωρίς πλήρη επίγνωση, μη αυτοσυγκεντρωμένοι, με περιπλανώμενο νου, με ασυγκράτητες ικανότητες. Τότε η θεότητα που κατοικούσε σε εκείνο το δασώδες άλσος, με συμπόνια για εκείνους τους μοναχούς, επιθυμώντας το καλό τους, θέλοντας να τους συγκλονίσει, πήγε εκεί όπου ήταν εκείνοι οι μοναχοί· αφού τους πλησίασε, απευθύνθηκε στους μοναχούς με στίχους:

«Ευτυχισμένοι ζούσαν παλιά οι μοναχοί, οι μαθητές του Γκόταμα·
χωρίς πόθο αναζητούσαν προσφερόμενη τροφή, χωρίς πόθο για κατοικία·
γνωρίζοντας την παροδικότητα στον κόσμο, έθεσαν τέρμα στον πόνο.

«Κάνοντας τους εαυτούς τους δυσκολοσυντήρητους, σαν αρχηγοί χωριού στο χωριό·
τρώγοντας και τρώγοντας ξαπλώνουν, μαγεμένοι στα σπίτια άλλων.

«Αφού χαιρετήσω την Κοινότητα με ενωμένες παλάμες, σε κάποιους εδώ λέω·
απορριμμένοι, απροστάτευτοι αυτοί, όπως τα φαντάσματα έτσι είναι αυτοί.

«Όσοι αμελείς διαμένουν, σε αυτούς αναφερόμενος μίλησα·
όσοι επιμελείς διαμένουν, σε αυτούς αποδίδουμε τιμή».

Τότε εκείνοι οι μοναχοί, συγκλονισμένοι από εκείνη τη θεότητα, κατέληξαν σε συγκλονισμό.

14. Η ομιλία για τον κλέφτη αρωμάτων

234. Κάποτε κάποιος μοναχός διέμενε στους Κοσάλα, σε κάποιο δασώδες άλσος. Εκείνη την περίοδο εκείνος ο μοναχός, μετά το γεύμα, έχοντας επιστρέψει από τη συλλογή τροφής, αφού μπήκε σε μια λιμνούλα, μύριζε έναν λωτό. Τότε η θεότητα που

κατοικούσε σε εκείνο το δασώδες άλσος, με συμπόνια για εκείνον τον μοναχό, επιθυμώντας το καλό του, θέλοντας να τον συγκλονίσει, πήγε εκεί όπου ήταν εκείνος ο μοναχός· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε σε εκείνον τον μοναχό με στίχο:

«Αυτό το υδρόβιο λουλούδι που μυρίζεις, μη δοσμένο·
αυτό είναι ένα μέρος της κλοπής, είσαι κλέφτης οσμής, αγαπητέ».

«Δεν παίρνω, δεν σπάω, από μακριά μυρίζω το υδρόβιο·
τότε με ποιον λόγο ονομάζομαι κλέφτης οσμής;

Αυτός που σκάβει ρίζες λωτού, που σπάει λευκούς λωτούς·
έτσι με ακάθαρτη δραστηριότητα, γιατί αυτός δεν ονομάζεται;»

«Ένας άνθρωπος με πολλή κακία, σαν αλειμμένος με βρώμικο ρούχο·
σε εκείνον δεν έχω λόγο, αλλά σε σένα αξίζει να μιλήσω.

Σε ένα άτομο χωρίς νοητική κηλίδα, που πάντα αναζητά την αγνότητα·
ακόμη και κακό ίσο με την άκρη μιας τρίχας, φαίνεται σαν σύννεφο».

«Σίγουρα εσύ, δαίμονα, με γνωρίζεις, και επίσης με συμπονείς·
πάλι, δαίμονα, να μιλήσεις, όταν δεις κάτι τέτοιο».

«Ούτε εξαρτώμαστε από σένα, ούτε είμαστε υπηρέτες σου·
εσύ ο ίδιος, μοναχέ, πρέπει να γνωρίζεις, με τι θα πάει κανείς σε καλό
προορισμό».

Τότε εκείνος ο μοναχός, συγκλονισμένος από εκείνη τη θεότητα, κατέληξε σε συγκλονισμό.

Τέλος του Συνδεδεμένου με το δάσος.

Αυτή είναι η σύνοψή του -

Απομόνωση και υπηρεσία, με τον Κασσαπαγκόττα πολλοί·
Άναντα και Ανουρούντα, και Νάγκαντάττα και οικοδέσποινα.

Βατζιπούττα και Βεσάλι, με απαγγελία ασύνετα·
στο μεσημέρι με ασυγκράτητες ικανότητες, με το λουλούδι του λωτού
δεκατέσσερα γίνονται.

ΠΑΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΑΥΤΗ ΤΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Η παρούσα μετάφραση αποτελεί μέρος του PaliVerse Project, της πρώτης πλήρους και ενιαίας αγγλικής μετάφρασης του Κανόνα Πάλι, μαζί με τα Σχόλια (Aṭṭhakathā) και τα Υποσχόλια (Ṭīkā) και συνοδεύεται από διαδραστικά εργαλεία μελέτης. Το PaliVerse είναι ένα έργο σε εξέλιξη. Οι μεταφράσεις που δημιουργούνται με τεχνητή νοημοσύνη βελτιώνονται συνεχώς μέσω αναθεωρήσεων και σχολίων από ειδικούς. Το παρόν κείμενο αποτελεί την πιο πρόσφατη μετάφραση κατά την ημερομηνία λήψης.

Ημερομηνία δημιουργίας PDF: 14 Σεπτεμβρίου 2026

ΠΩΣ ΝΑ ΠΑΡΑΘΕΣΕΤΕ ΤΗΝ ΠΗΓΗ

PaliVerse (2026). Ο Τριμερής Κανόνας. Ο Κανόνας των Ομιλιών. 3. Η συλλογή των συνδεδεμένων ομιλιών. 1. Το βιβλίο με τους στίχους. 9. Συνδεδεμένες ομιλίες για τα δάση έχει ανακτηθεί από το paliverse.org

© 2026 The PaliVerse Project · Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος
Κέντρο Μελέτης και Πρακτικής Βουδισμού Τεραβάδα
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία εγγεγραμμένη στην Ελλάδα
Το παρόν PDF μπορεί να διανέμεται ελεύθερα για σκοπούς μελέτης και πρακτικής.

PaliVerse.org